

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال- افغانستان

۲۴ فبروری ۲۰۱۹

در افغانستان چه می گذرد؟

۴۳۷

انتقال دیر هنگام جسد نعمت الله به خانه، الله داد را وادار به خودکشی نمود: فقر و بیکاری انسان های زیادی را وادار نموده تا به صفوف وحوش جنایتکار و مزدور طالبی و نیرو های امنیتی دولت پوشالی کابل بپیوندند. به یقین کامل گفته می توانیم که بیش از ۹۹ درصد از صفوف هر دو طرف جنگ ارتجاعی جاری از روی مجبوری تفنگ به شانه گرفته و در واقع از لوله تفنگ نان می خورند و یا به عبارت دیگر گلائیاتور های جنگ وحشیانه جاری اند. با وجود تلفات سنگین گلائیاتورها در جنگ ارتجاعی، اما دیده می شود که در طول ۱۷ سال گذشته هیچ گاه دو طرف با کمبود نیرو مواجه نگردیده و کماکان صفوف آنها فشرده و فشرده تر می گردد.

جرثومه ای به نام غنی چندی قبل اعلان کرد که در زمان حکومت وحشت «ملی» از سال ۲۰۱۴ تاکنون بیش از ۴۵۰۰۰ تن از نیرو های امنیتی دولت پوشالی کابل کشته و هزاران تن دیگر معیوب و یا زخمی گردیدند. با وجود آن که تعداد کشته ها و زخمی های گلائیاتور های طالبی به مراتب از این تعداد زیاد تر اند، اما اگر تعداد کشته های وحوش جنایتکار و مزدور طالبی را هم ۴۵۰۰۰ تن در نظر بگیریم، در مجموع در طول چهار سال گذشته ۹۰۰۰۰ هزار انسان که به دلیل فقر، بیکاری، بدبختی، بیچارگی و بالاخره جهالت و نادانی در مقابل هم صف کشیده اند تا امپریالیزم جنایتگستر امریکا، امپریالیزم خونریز روسیه، دولت های غدار پاکستان و ایران را به اهداف شوم شان برسانند، کشته شدند.

اگر این تعداد کشته ها را به صورت ماهانه در نظر بگیریم، در هر ماه نزدیک به ۱۹۰۰ تن و در هر روز بیش از ۶۰ تن در جنگی کشته می شوند که هیچ ربطی به توده های فقیر و بیچاره ما ندارد. روزی نیست که در گوشه گوشه افغانستان با پول و سلاح امریکائی، روسی، ایرانی، پاکستانی و عربی بین گلائیاتور های دولت پوشالی با گلائیاتور های وحوش جنایتکار و مزدور طالبی جنگ شدید و خونین جریان نداشته باشد و ده ها تن از طرفین کشته و زخمی نشوند. بار ها اتفاق افتاده که اجساد دو طرف در میدان های جنگ به روز ها و ماه ها باقی مانده و حتی اجساد پاره پاره شده قربانیان این جنگ ارتجاعی به خانواده های شان تسلیم داده نشدند. تا جایی که تعداد زیادی از خانواده های فقیر و بیچاره افغان برای دلبندها شان ناگزیر تشییع جنازه غیابی و فاتحه می گیرند.

در تازه ترین مورد، روز گذشته سوم حوت سال ۱۳۹۷ پس از این که الله داد فرزند یکی از نیرو های امنیتی دولت پوشالی به نام نعمت الله بیشتر از سه هفته منتظر ماند و نتوانست جسد پدرش را که در جنگ فاریاب کشته شده بود، به دست آورد با تفنگچه ای که در دست داشت، به زندگی خود پایان داد.

قبل بر این نیز بار ها بی توجهی و بی حرمتی به قربانیان جنگ وحشیانه و ارتجاعی جاری از سوی کاسه لیسان استعمار و مستبدین دولت پوشالی صورت گرفته و بعد از این نیز صورت خواهد گرفت، چراکه هیچ یک از کشته ها و زخمی های جنگ را فرزندان آنها و یا اعضای فامیل آنها تشکیل نمی دهند، بلکه قربانیان اصلی جنگ را فرزندان توده های بیچاره و ستمدیده ما تشکیل می دهند که از روی ناگزیری، بیچارگی، فقر و ناداری مجبور می شوند تا فرزندان شان را به جنگی روانه کننده که به مقدس بودن آن هیچ باور نداشته و خوب می دانند که جز مرگ و قطع عضو از این جنگ چیز دیگری نصیب فرزندان آنها نخواهند گردید.

«جنگ و صلح» هیچ ربطی به توده های زحمتکش و ستمدیده ما ندارد!: همانطوری که مالکین جنگ ارتجاعی توده های بیچاره و ستمدیده ما نیست، «صلح» مسخره نیز ربطی به توده های ما ندارد. اربابان جنگ ارتجاعی و «صلح» مسخره را همه می شناسند، اما تنها تفاوتی که بین جنگ و صلح نزد توده ها شاید وجود داشته باشد، این است که جنگ غننامه بر غننامه های آنها بوده و هر روز درد از دست دادن عزیزانشان را مضاعف می سازد، در حالی که در «صلح» حداقل شاید این غم کاهش یابد. غداران «جنگ و صلح» افغانستان اشغالی هیچ گاه در معادلات شان توده های بیچاره و ستمدیده افغان را محاسبه نکرده و نمی کنند، چراکه از نظر آنها توده ها یعنی گوشت دم توپ. فقر، بیکاری، قتل و کشتار، زندگی فلاکتبار، مهاجرت های اجباری، خشونت، نبود حداقل امکانات صحتی، مواد مخدر، مریضی های روحی و روانی، استعمار، استبداد و استثمار در «جنگ و صلح» نصیب توده های زحمتکش و ستمدیده، اما در یک کلام زندگی افسانه ای و پر زرق و برق در «جنگ و صلح» نصیب جنایتکاران و وطن فروشان.